

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci

Miercuri, 14 septembrie: Înălțarea Sfintei Cruci

Evangelia Duminicii dinaintea Înălțării Sfintei Cruci

Ev. Ioan 3, 13-17

Convorbirea lui Iisus cu Nicodim

Zis-a Domnul: Nimeni nu s-a suit la Cer decât Cel ce S-a coborât din Cer, Fiul Omului, Care este în Cer. Și, după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să Se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Pentru că Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Fiindcă n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască prin El lumea.

De la crucea suferinței, la crucea biruinței

În Evangelia care s-a citit în această duminică, Mântuitorul vorbește despre răstignirea Sa, ca act izbăvitor pentru întreaga umanitate și despre importanța credinței în calitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu. Privind din această perspectivă, vom înțelege că Patimile Domnului, așa cum sunt descrise de evangheliști și prezentate sintetic în evangelia care se va citi de Ziua Crucii, nu au în intenție a stârni revolta noastră împotriva răutății ci au ca obiectiv a ne revela nemăsurata iubire a lui Dumnezeu.

După punerea în mormânt a Domnului Hristos de către Iosif din Arimateea și de către Nicodim, despre Sfânta Cruce a Răstignitului nu se mai vorbește nimic. Aceasta, pentru că femeile mironosițe, venind în zori, aveau să vestească mai întâi apostolilor, pe urmă tuturor celor ce credeau, faptul că Mântuitorul Iisus Hristos a Înviat din morți. Bucuria Învierii a fost copleșitoare. Spun Evangheliile că ucenicii erau cuprinși și de bucurie și de uimire în același timp, iar degetul lui Toma avea să-i încredințeze pe toți și de atunci până astăzi de realitatea Învierii.

La fel s-ar putea spune și despre perioada propovăduirii apostolice, când Sfânta Cruce e privită mai mult în latura sa istorică și practică (I Cor. Cap. 4), fiind alăturată celorlalte simboluri creștine.

(continuare în pagina a doua)

Cunoștința cea necunoscută mai înainte împărăteasa cunoscând-o, a strigat către cei ce slujeau: „Din sânurile pământului siliți-vă în grabă a afla și Crucea a mi-o da”, către care privind cu frică a zis, cântând așa:

Bucură-te, semnul adevăratei bucurii;
Bucură-te, izbăvirea vechiului blestem;
Bucură-te, comoară, pentru zavistie în pământ ascunsă;
Bucură-te, ceea ce te-ai arătat cu stele închipuită;
Bucură-te, Cinstită Cruce cu împătrite raze în chipul focului;
Bucură-te, scară pe înălțime rezemată, mai înainte oarecând arătată;
Bucură-te, lumina îngerilor cea cu alinare închipuită;
Bucură-te, rana demonilor cea mult suspinată;
Bucură-te, odor veselitor al Cuvântului;
Bucură-te, stingătoarea focului răătăcirii;
Bucură-te, Cinstită Cruce, apărătoare a deznădăjduiților;
Bucură-te, tare apărătoare a celor ce bine călătoresc;
Bucură-te, Cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Din Acatistul Sfintei Cruci

(*urmare din pagina întâi*)

De la crucea suferinței, la crucea biruinței

Data fiind amploarea persecuțiilor, Creștinii, la început, foloseau semne prin care să își afirme identitatea fără a putea fi recunoscuți de persecutori. De exemplu, foloseau semnul peștelui, căci literele din cuvântul grecesc „ichthys”, adică pește, erau considerate abrevieri ale cuvintelor „Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul Lumii”. În acest simbol era o mărturisire de credință, dar și o aducere aminte pentru faptul că primii ucenici ai Domnului au fost aleși dintre pescari.

Semnul crucii, dar mai ales cultul Sfintei Cruci s-au răspândit în spațiul creștin mai cu seamă după dramatica confruntare militară care avea să se petreacă la aproape 300 de ani mai târziu între tânărul împărat Constantin și puternicul împărat Maxențiu la Ponte Milvius. Înainte de această luptă Constantin are o viziune prin care i se înfățișează semnul Sfintei Cruci, cu îndemnul „prin acest semn vei birui”. Așezată, din porunca împăratului, la steagurile de luptă, prezența Sfintei Cruci, deși nu era încă un simbol foarte răspândit între creștini, a polarizat totuși atenția creștinilor din ambele tabere încât, precum spune cronicarul, războiul a devenit o luptă a creștinilor împotriva păgânilor. Astfel, i s-a deschis lui Constantin drumul înființării celui dintâi imperiu creștin, în care autoritatea imperială recunoștea atotputernicia lui Dumnezeu și lucrarea mântuitoare a Domnului Hristos.

Cine însă și-a pus în gând să poarte mai departe inițiativa împăratului Constantin a fost mama sa, Elena, cea care a luat hotărârea a se deplasa la Ierusalim și a face săpături și cercetări spre a descoperi mărturii arheologice despre Hristos. În felul acesta, în anul 326, au fost descoperite cele 3 cruci care se aflau nu departe de Golgota și, prin miraculoasă vindecare, a fost confirmată dintre ele Crucea Domnului Hristos, care a fost înălțată de patriarhul Macarie spre a fi văzută de toată lumea. Multă credință a stimulat prezența Sfintei Cruci la Ierusalim! Această înălțare de către patriarhul Macarie observăm noi astăzi și ca un prilej de mângâiere sufletească pentru faptul că avem

Sfânta Cruce ca armă împotriva diavolului, dar și ca responsabilizare a noastră în raport cu jertfa Domnului Hristos, care stă la temelie credinței noastre.

Trăim o vreme în care se poate contesta orice, în care multe dintre lucrurile clădite cu jertfă de înaintașii noștri sunt fie denigrate, fie desconsiderate, o vreme în care scade parcă tot mai mult respectul nostru față de tot ceea ce ne-au lăsat părinții, moșii și strămoșii noștri. Provocările vieții cotidiene, goana după cele materiale, slava deșartă, orgoliile bolnave – toate au devenit factori disturbatori în raport cu ceea ce trebuie să simțim față de credință.

Prin Sfânta Cruce primim adevărata lecție despre cum lucrează Dumnezeu în viața omului. Noi ne-am aștepta ca prin însemnarea cu semnul Sfintei Cruci toate lucrurile să se rezolve în chip miraculos. Nu, în Sfânta Cruce trebuie să vedem un angajament al nostru de a împlini voia lui Dumnezeu în lume, în contextul în care trăim. Să nu uităm că Mântuitorul, cel care în grădina Ghetsimani se ruga „Părintele Meu, de este cu putință, trecă de la Mine paharul acesta! Însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voiești” (Matei 26,39), pe cruce rostește cuvântul „săvârșitu-s-a” (Ioan 19,30), dar nu că s-a săvârșit o viață de om, ci că s-au împlinit Scripturile și lucrarea mântuitoare pentru om. De aceea, după Învierea din morți a Domnului, creștinii, odată cu actul biruitor al lui Constantin, aveau să consacre Sfânta Cruce ca semn al biruinței.

În tradiția noastră ortodoxă, Sfânta Cruce e în general reprezentată cu raze, ca semn al biruinței și niciodată al chinurii sau înfrângerii, căci Sfânta Cruce, pe care suntem chemați a o purta la loc de cinste, care este prezentă peste tot unde sunt lăcașuri de închinare, care ne însoțește, fie când o purtăm la gât, fie când alții ne-o așează la cap după înmormântare, este semnul ce ne însoțește până în veșnicie.

De aceea, cinstind Sfânta Cruce și acel moment al înălțării ei, să rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne dăruiască nouă puterea de a purta cu demnitate Crucea Domnului Hristos și prin acesta să ne aducem nouă și celor din jurul nostru nădejdea mântuirii.

Pr. Mihai Mărgineanu

Mesaj aniversar:

65 de ani de la aderarea României la UNESCO, prilej de reflecție, evaluare și lansare de noi inițiative

Împlinirea a 65 de ani de la aderarea României la UNESCO (Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură) este un prilej de reflecție, evaluare și lansare de noi inițiative prin care valorile spirituale, culturale și educaționale ale țării noastre să fie promovate și dezvoltate în dialogul păcii, cooperării și respectului libertății și demnității umane cu celelalte popoare ale lumii.

În calendarul activităților desfășurate în cursul acestui an aniversar avem posibilitatea să cunoaștem mai profund, din perspectivă spirituală, în cadrul proiectelor și programelor propuse de o organizație internațională care cuprinde majoritatea statelor de pe glob, monumentele patrimoniului nostru natural și cultural reprezentative pentru identitatea românească în lume, unice, autentice și încărcate de semnificații.

Alături de siturile naturale înscrise deja în Lista Patrimoniului Mondial UNESCO (Delta Dunării, pădurile seculare de fagi din Munții Carpați și alte regiuni ale Europei) și de siturile istorice (cetățile dacice din Munții Orăștiei, bisericile fortificate din Transilvania), țara noastră este reprezentată de mai multe biserici și mănăstiri, prin care spiritualitatea creștină a rodit în simbioză cu istoria și creativitatea strămoșilor noștri.

Cele opt biserici cu picturi exterioare din nordul Moldovei (Arbore, Voroneț, Humor, Moldova, Sucevița, Pătrăuți, Probota, biserica Sf. Gheorghe a Mănăstirii Sf. Ioan cel Nou-Suceava), bisericile de lemn din Maramureș, Mănăstirea Hurezi, cea mai importantă ctitorie a Domnitorului Martir Constantin Brâncoveanu (1688-1714), precum și ansamblurile monastice care se află în Lista Indicativă a României pentru Patrimoniul UNESCO, sunt doar o mică parte a creativității spirituale și artistice a unui popor deschis la dialog, sinteze și schimburi de valori cu alte culturi și tradiții.

Spațiu al limitei, al frontierei dintre Orient și Occident, leagăn statornic al continuității, ethosul românesc s-a format la confluența dintre latinătate și creștinătatea ortodoxă, în căutarea unor sinteze care apropie claritatea gândirii de experiența misterului existenței. Închiderea care se deschide, deschiderea care nu-și uită fundamentele statornice sunt trăsături ale "spațiului mioritic" (Lucian Blaga). Armonia dintre păduri, ape și câmpii, căutarea echilibrului și a păcii interioare prin cultivarea valorilor morale (omenie, ospitalitate, iertare) au inspirat realizarea unor opere materiale și imateriale în care sunt impregnate trăsături

rile sufletești ale poporului român.

Mănăstirile noastre cu picturi exterioare au fost numite "ferestre ale cerului", "laboratoare ale Învierii", "pământ cântând în imagini". Cupola bizantină elevată în turla gotică, sintezele de elemente arhitectonice din Răsărit și Apus, cultura tradițională a lemnului transfigurată în săgețile maramureșene înălțate către cer, stilul brâncovenesc prin care arta bizantină și renașterea italiană intră în dialog, formează un tezaur unitar și, totodată, specific românesc. Arta bisericească sau arta sacră reprezintă limbajul credinței Bisericii, exprimat prin culoare, sunet, piatră, marmură, lemn sau prin imagini materiale ale evlaviei poporului român.

Mai mult de jumătate dintre monumentele istorice ale țării noastre, de importanță națională și locală, sunt monumente ecleziastice: biserici de mănăstire, biserici parohiale, biserici de lemn ale comunităților rurale, capele de cimitire, biserici de bolniță, aparținând unor vechi ansambluri monastice. Patrimoniul cultural național constituie una dintre cele mai valoroase bogății pe care le avem. Prin patrimoniu se creează și se mențin punți spirituale între generațiile trecute, prezente și viitoare. Iar în acest an 2021, declarat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca An omagial al pastorației românilor din afara României, considerăm că aceste legături spirituale cheamă la unitate și demnitate pe românii din țară, împreună cu românii care locuiesc în afara României.

Surse de bucurie spirituală, izvoare de inspirație pentru creativitatea religioasă și artistică, valorile patrimoniului național care au transmis binele, adevărul și frumosul de-a lungul secolelor au nevoie astăzi de o atenție deosebită din partea noastră. Supraviețuirea acestor opere de artă religioasă depinde de asumarea responsabilităților, planificarea priorităților și investiția pe termen lung în conservarea, restaurarea și întreținerea lor. De aceea, Biserica și Statul, împreună cu întreaga societate, avem datoria comună de a păstra, promova și pune în valoare moștenirea spirituală și culturală dăruită de înaintașii noștri, pe care trebuie să o transmitem generațiilor viitoare.

Adresăm felicitări Comisiei Naționale a României pentru UNESCO și Centrului cultural "Mihai Eminescu" din București, precum și tuturor celor care au contribuit la organizarea acestui eveniment.

Ne rugăm lui Dumnezeu să vă binecuvinteze cu sănătate și mult ajutor, pentru promovarea patrimoniului cultural național în rândul tinerelor generații și a valorilor românești în dialog cu toate popoarele lumii.

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
(Coordonator principal)
Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697
Voluntari:
*Secretar redacție/Relații Publice: tel. 0741 706 602,
Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com
Alte activități: Paul Sârbu

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ Duminică, 12 septembrie

08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie

18.00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ Luni, 13 septembrie

18.00 Slujba Vecerniei

◆ Marți, 14 septembrie

08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie

◆ Vineri, 17 septembrie

18:00 Slujba Sfântului Maslu

◆ Sâmbătă, 18 septembrie

07:00 Utrenia și Sfânta Liturghie

18.00 Slujba Vecerniei

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui

În îndepărtata Savorie trăia un călugăr numit Martirie.

Deși tânăr de ani, el era bătrân la minte, milostiv și smerit.

O dată pe săptămână, el mergea la o mânăstire vecină, unde se afla starețul său într-o rugăciune.

Și cum mergea el, numai ce dă peste un sărman, zăcând pe cale.

Cu greu, căci era peste măsură de slăbit, îi spune lui Martirie că este bolnav, sărac și foarte bătrân, că vrând să meargă la starețul, la care mergea și Martirie, pentru rugăciune, l-au lăsat puterile...

De îndată fericitul Martirie și-a scos mantia, a întins-o pe pământ, l-a pus pe sărmanul neputincios pe mantia sa, apoi l-a săltat în spate și l-a dus până la mânăstire.

Starețul său, care văzuse totul cu ochii duhovnicești, a început să strige la frați:

- Alergați și deschideți poarta mânăstirii, că vine fratele Martirie, aducând pe Dumnezeu! La poarta mânăstirii, Bătrânul S-a coborât din spatele lui Martirie, i S-a înfățișat ca în icoane, în lumină și i-a spus:

- O! Martirie, cum tu nu M-ai trecut cu vederea și ai căutat cu milă la Mine, tot așa te voi milui, când ajungi în Cer și miluit vei fi! Apoi S-a ridicat la Cer.

Starețul a alergat la poartă și văzând pe Martirie singur l-a întrebat:

- Unde este Acela, pe care l-ai adus în spate?

- De aș fi știut cine este Acela, m-aș fi ținut tare de piciorul Lui!

Seara, frații l-au înconjurat pe Martirie și l-au cercetat cu tot felul de întrebări:

- Era greu?

- N-am simțit nici-o greutate, dar atunci nu mi-am luat seama.

De bună seama El m-a purtat pe mine, după cum poartă lumea întreagă, și numai prin Cuvânt o ține...(pildă primitivă)

Dumnezeu este Proniatorul și are grijă de tot și este întru toate.

Noi credem că purtăm uneori Crucea dată de Hristos- Dumnezeu. Însă, precum Terra plutește în Ceruri, așa și noi suntem în brațele iubirii și gândirii divine.